

**SCURTE REFERINȚE ISTORICE ȘI DE ARHITECTURĂ.
CASA DIN STRADA DOMNEASCĂ, NR.103, COLȚ CU STRADA
BASARABIEI, MUNICIPIUL GALAȚI**

Marius MITROF

Cuvinte cheie: Galați, urbanism, Strada Domnească, Strada Basarabiei

Ruptă parcă din contextul urbanistic zonal al vremii, casa de pe str. Domnească, 103, colț cu strada Zimbrului, așa cum apărea în documentele vremii avea să se distingă prin dimensiuni și funcționalitate, intrigând ca și astăzi comunitatea prin prezența inedită între casele boierești.

Față de celelalte case, ridicate pe un singur nivel și folosite ca locuințe, imobilul era construit pe două niveluri, și avea o dublă funcțiune: cârciumă sau prăvălie la parter (în Actul de vânzare din 1914 se menționează că odată cu imobilul se vând și rafturile și două tejghele de la prăvălia de la parter) și locuințe la etajele superioare. A fost ridicată în această zonă pentru a deservi populația din această parte a orașului aflată în plină expansiune.

Presupunerea că această clădire ar fi fost construită la sfârșitul secolului al XIX –lea, între 1893 și 1899, are la bază pe de o parte, prezența elementelor de ordin urbanistic și stilistic specifice perioadei, iar pe de altă parte existența unor documente edificatoare.

Ca arhitectură, imobilul se înscria în stilul eclectic urban, cu elemente vernaculare unul dintre acestea fiind geamlâcul care se afla pe fațada vestică.

În perioada interbelică imobilul a avut mai mulți proprietari, ultimii doi, Elise Feldman, comerciant, care a vândut casa în 1930 lui Solomon Goldenberg Munteanu, doctor, fiind evrei. Se cunosc foarte puține date despre aceștia, deoarece nu aveau cetățenie română și nu duceau o viață intensă în cadrul comunității lor.

Din 1938, imobilul devine sediu pentru Tribunalul Militar al Diviziei 21-a Infanterie, Parchetul Militar, Cabinetele I-IV instrucție, Camera de punere sub acuzare.

În perioada postbelică și după instaurarea regimului comunist, imobilul din strada Domnească, devenită, în anul 1948, str. Republicii, intră în proprietatea statului, căpătând aceleași funcțiuni pentru care a fost construit, respectiv: cârciumă sau prăvălie la parter, de data aceasta sub

autoritatea unor întreprinderi de stat , iar la etaj locuințe închiriate „oamenilor muncii”.

Clădirea a suportat, în secolul XX, o serie de intervenții datorate pe de o parte cutremurelor majore din 1940 și 1977, dar și intervențiilor chiriașilor, fie ei persoane fizice sau juridice din perioada 1950-2002, astfel că, dintr-un edificiu construit în stil eclectic, clădirea s-a transformat într-un exponat al stilului modernist, de factură cubistă.

Deși nu este monument istoric, clădirea este parte integrantă a coerenței arhitecturale și istorice de sfârșit de secol XIX, început de secol XX, a Ansamblului urban „strada Domnească”, monument istoric.